

МОТИВИ към присъда № 197 от 02.04.2024 г. по НОХД № 2191/2024 г. по описа на СРС, НО, 108-ми състав

С обвинителен акт, внесен в СРС, Софийска районна прокуратура е обвинила Г. С. М. в това, че в периода от 17.03.2021 г. до 18.03.2021 г., в гр. София, при условията на продължавано престъпление, когато с две деяния, които осъществяват поотделно състава на едно и също престъпление, извършени са през непродължителни периоди от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващото, с цел да набави за себе си имотна облага, възбудил заблуждение у различни граждани и с това им причинил имотна вреда в общ размер на 550 /петстотин и петдесет /лева, като деянията са извършени както следва:

1. На 17.03.2021г., в гр. София, с цел да набави за себе си имотна облага, възбудил заблуждение у Л. В. А. -при обаждане от страна на Л. В. А. на мобилен телефонен номер: *** /ползван от Г. С. М., собственост на Х. М. Х./ се представил като адвокат И. В. и заявил, че са му необходими парични средства, за да представлява В. В. В. – син на А. и да съдейства за освобождаването му от следствен арест и с това причинил на Л. В. А. имотна вреда в размер на 250 /двеста и петдесет/ лева – преведени му на 17.03.2021 г. от Л. А., чрез „****“, с разписка № 0700012716117930 от 17.03.2021г.;

2. На 17.03.2021 г., в гр. София, с цел да набави за себе си имотна облага, възбудил заблуждение у И. Г. С.- обадил се от мобилен телефонен номер:*** /ползван от Г. С. М., собственост на Х. М. Х./ на С., представил се като адвокат И. В. и заявил, че са му необходими парични средства, за да представлява В. В. В. – син на А. и да съдейства за освобождаването му от следствен арест и с това и причинил на И. Г. С. имотна вреда в размер на 300 /триста/ лева – преведени му на 18.03.2021г. от И. С., чрез „****“, с разписка № 0700012726302589 от 18.03.2021 г., като деянието представлява опасен рецидив – М. е извършил престъплението, след като е бил осъждан за тежко умишлено престъпление на лишаване от свобода не по-малко от една година, изпълнението на което не е отложено по чл. 66 от НК, а именно с присъда № 25/28.11.2019г. по НОХД № 126/2019г. на РС-Л., в сила от 14.12.2019 г., за престъпление по чл. 286, ал. 1 от НК, с наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от четири години при първоначален строг режим на изтърпяване и обществено порицание, като на основание чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 и ал. 2 от НК е определено общо най-тежко наказание по цитираната присъда и по присъда № 30/23.02.2016г. по НОХД № 6088/ 2015г. по описа на РС-Б., в сила от 16.06.2016г. и по присъда № 12/11.03.2015г. по НОХД № 29/ 2015г. на РС-Ц., в сила от 27.03.2015 г. в размер на четири години при първоначален строг режим на изтърпяване и обществено порицание и на основание чл. 24 от НК така определеното общо най-тежко наказание „лишаване от свобода“ е увеличено с една година– **престъпление по чл. 211 вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“, вр. чл. 26, ал. 1 от НК.**

Пострадалите лица – Л. В. А. и И. Г. С. не са упражнили правата си по чл. 76 и чл. 84 от НПК и не са поискали да бъдат конституирани като частни обвинители и граждански ищци по делото.

Производството пред настоящия съдебен състав протече по реда на глава XXVII от НПК – съкратено съдебно следствие, като подсъдимият Г. С. М. призна изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и изрази съгласие да не се събират доказателства за тези факти. Съдът с определение обяви, че при постановяване на присъдата ще ползва направеното признание без да събира доказателства за изложените в обстоятелствената част на обвинителния акт факти. В съответствие с постановеното определение не е проведен разпит на свидетелите и вещите лица, посочени в приложението към обвинителния акт.

В хода на съдебните прения представителят на СРП поддържа обвинението така, както е формулирано в обвинителния акт. Счита, че събраните на досъдебното производство доказателства, ведно с признанието на подсъдимия, по безспорен и категоричен начин установяват извършването на инкриминираните деяния. Намира за безспорно установено, че подсъдимият е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението, за което му е повдигнато обвинение и моли за осъдителна присъда. Прокурорът пледира за извършеното от подсъдимия престъпление да му бъде определено наказание „лишаване от свобода“ в размер на 6 години, което на основание чл. 58а НК да се редуцира с 1/3 и което да се изтърпи при първоначален строг режим, както и за възлагане в тежест на подсъдимия на сторените по делото разноски.

Служебният защитник на подсъдимия М. - адв. Г. И. намира предложеният от прокурора размер на наказанието „лишаване от свобода“ за завишен, като счита, че подходящият такъв е в размер на 4 години, който да се редуцира с една трета.

Подсъдимият Г. С. М. не депозира обяснения по обвинението.

В правото си на лична защита се солидаризира със становището на защитника си. Счита, че от самопризнанията му е установено, че е извършил престъплението, за което е обвинен. Моли съдът да отчете като смекчаващи отговорността обстоятелства възрастта му, семейното му положение, ниската стойност на предмета на престъплението. Моли за определяне на наказание от 4 години лишаване от свобода, което да бъде намалено, съгласно изискванията на закона. Изразява съжаление за стореното.

В правото си на последна дума моли за постановяване на присъда по убеждение на съда, която да бъде законосъобразно и правилно издадена.

Настоящият съдебен състав след анализ на доказателствата по делото и при отчитане направеното от подсъдимия признание на фактите, описани в обвинителния акт намери следното от фактическа страна:

Подсъдимият Г. С. М. е роден на ***** г. в гр. Б., ЕГН *****, българин, български гражданин, женен, с висше образование, адрес гр. Б., ул. „В. *****“ *****. С присъда № 25/28.11.2019 г. по НОХД № 126/2019 г. на РС-Л., в сила от 14.12.2019 г. подсъдимият М. бил осъден за престъпление по чл. 286, ал. 1 от НК, като му било наложено наказание лишаване от свобода за срок от четири години при първоначален строг режим на изтърпяване и обществено порицание, като на основание чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 и ал. 2 от НК е определено общо най-тежко наказание по посочената присъда и по

присъда № 30/23.02.2016 г. по НОХД № 6088/2015г. по описа на РС-Б., в сила от 16.06.2016 г. и по присъда № 12/11.03.2015 г. по НОХД № 29/2015 г. на РС-Ц., в сила от 27.03.2015 г. в размер на четири години при първоначален строг режим на изтърпяване и обществено порицание. На основание чл. 24 от НК така определеното общо най-тежко наказание ЛОС е увеличено с една година.

На 17.03.2021г. свидетелят В. В. В. бил задържан от органите на МВР при 09 РУ-СДВР. Свидателят В. бил с приятелката си - пострадалата И. Г. С., като преди да бъде задържан в 09 РУ-СДВР, провел кореспонденция чрез социалната мрежа „Фейсбук“ със свой приятел, с когото не се били виждали, а само си писали и му казал, че има нужда от адвокат, като визираното лице, представящо се като „Марио“ с посочен телефон *****, изпратило телефонен номер *** и казало, че това е номерът на адвокат И. В.. В действителност, мобилен номер ***** на мобилен оператор „*****“ ЕАД /сега „****“ ЕАД/ бил собственост на подсъдимия Г. С. М. и се ползвал от него, а мобилен номер *** на същия мобилен оператор бил собственост на свидетелката Х. М. Х., но се ползвал изцяло от подсъдимия Г. С. М..

След като на 17.03.2021 г. свидетелят В. В. бил задържан от органите на МВР при 09 РУ-СДВР, приятелката му – свидетелката И. С. и баща му - пострадалия Л. В. А. решили да се свържат с телефонен номер ***. На 17.03.2021 г. свидетелят А. се обадил на визирания мобилен номер, отговорил му подсъдимият М., представил се като адвокат И. В. и заявил на А., че са му необходими парични средства, за да представлява В. В. В. и да съдейства за освобождаването му от следствен арест. Подсъдимият поискал от свидетеля. А. да бъдат преведени чрез „****“ първоначално 250.00 лева, като на 17.03.2021 г., в гр. София, от Л. А., чрез „****“, с разписка № 0700012716117930 от 17.03.2021 г. била преведена сумата от 250.00 лева на името на подсъдимия Г. С. М., като последният подал своите данни за извършване на паричния превод, а пострадалият Л. А. посочил като основание „упълномощаване на адвокат-хонорар“, тъй като смятал, че с този превод извършва плащане на адвокат И. В., който ще защитава сина му. А. извършил паричния превод,

използвайки свои лични средства. Още на същия ден - 17.03.2021 г. подсъдимият М. получил сочената парична сума и се подписал за получил на съответната разписка.

На 17.03.2021 г., след получаване от страна на подсъдимия на горната парична сума, същият се свързал по телефона с пострадалата И. Г. С., представил се отново като адвокат И. В., успокоил я да не се притеснява, потвърдил получаването на първия паричен превод и заявил, че са му необходими още парични средства, за да представлява В. В. В. и да съдейства за освобождаването му от следствения арест. Подсъдимият М. отново ползвал мобилен номер *** /собственост на Х. М. Х./, като при реализираната връзка със С. поискал още 300.00 лева. Във връзка с така проведения разговор по телефона, на 18.03.2021 г., в гр. София, от И. С., чрез „****“, с разписка № 0700012726302589 от 18.03.2021 г., била преведена сумата от 300.00 лева на името на подсъдимия Г. С. М., като последният подал своите данни за извършване на паричния превод. С. извършила паричния превод, използвайки свои лични средства. Още на същия ден - 18.03.2021 г. подсъдимият М. получил сочената парична сума и се подписал за получил на съответната

разписка.

След като изчакали до 22.03.2021г., Л. В. А. и И. Г. С. установили, че В. В. В. не е освободен от ареста, че на същия е бил назначен служебен защитник и че адвокат И. В. въобще не се е явявал в 09 РУ-СДВР. Двата пострадали се опитали да се свържат с мобилен номер ***, но същият бил изключен и тогава те разбрали, че не са били комуникирали с адвокат И. В..

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на направеното от подсъдимия признание на фактите, както и въз основа на събраните в досъдебното производство доказателства и доказателствени средства – показанията на свидетелите Л. В. А., И. Г. С., В. В. В., Х. А. Х., Й. Я. Г., разписка № 0700012716117930 от 17.03.2021 г., разписка № 0700012726302589 от 18.03.2021 г., справка от „***“ АД, Заключение на съдебно-графическа експертиза, справка за съдимост на подсъдимия.

Съдът намира, че между събраните по делото доказателства не се констатира противоречия, същите са обективни и достоверни и подкрепят направеното от подсъдимия признание. Кореспондиращи с направеното от подсъдимия признание на фактите са показанията на свидетелите Л. В. А. и И. Г. С., които са обективни, добросъвестно депозирани и информативни. От показанията на свидетелите се изличат данни за времето на извършване на деянията, заявеното от лицето, което се представило за адв. И. В., поисканата сума пари и извършените от свидетелите имуществени разпореждания – свидетелят А. със сумата от 250 лева, а свидетелката С. - със сумата от 300 лева, които суми били преведени на 17.03.2021 г. респ. на 18.03.2021 г. на подсъдимия Г. С. М. чрез „***“ ЕАД. Телефонният номер, от който са били провеждани обажданията с лицето, представящо се за адв. И. В. видно от справката от „***“ ЕАД е регистриран на името на свидетелката Х. А. Х., която заявява, че е закупила сим карта на мобилен оператор „***“ и я предоставила за ползване на подсъдимия.

В подкрепа на показанията на свидетелите са и разписка № 0700012716117930 от 17.03.2021 г. и разписка № 0700012726302589 от 18.03.2021 г. за преведените суми, а така също и заключението на СГЕ, видно от която ръкописният текст в графи „Клиент“ в посочените разписки е изписан от подсъдимия, като подписите, удостоверяващи получаването на сумите по разписките също се положени от подсъдимия.

С оглед реда, по който протече производството и направеното от подсъдимия М. признание на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, което признание съдът намери за подкрепено от събрания в хода на досъдебното производство доказателствен материал, то повдигнатото обвинение спрямо подсъдимия се явява безспорно доказано.

От правна страна:

При така установената фактическа обстановка съдът намери, че подсъдимият Г. С. М. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 211 вр. чл. 209, ал. 1 вр. чл.29, ал. 1, б. „а“ вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

Исполнително деяние на това престъпление се заключава в действия, чрез които деецът умишлено въвежда в заблуждение или поддържа заблуждение у

едно лице, за да го мотивира към извършването на вредоносно за него или другото имуществено разпореждане.

Съдът намира, че по делото безспорно се установи, че на процесните дати – 17.03.2021 г. и 18.03.2021 г. подсъдимият Г. С. М. е възбудил заблуждение у свидетелите Л. В. А. и И. Г. С., като в телефонен разговор се представил за адв. И. В. и заявил на свидетелите, че са му необходими парични средства, за да представлява В. В. В. /син на А. и приятел на С./ и да съдейства за освобождаването му от следствения арест. Заявените от подсъдимия обстоятелства не отговаряли на обективната истина – същият не е адв. И. В., нито можел да представлява В. В. или да съдейства за освобождаването му от следствения арест. Чрез така създадените у свидетелите А. и С. обаче неверни представи относно посочените обстоятелства, последните били мотивирани да извършат поисканото от подсъдимия, като на 17.03.2021 г. свидетелят А. превел чрез „***“ ЕАД на името на подсъдимия сумата от 250 лева, а на 18.03.2021 г. свидетелката С. превела чрез „***“ ЕАД на името на подсъдимия сумата от 300 лева. По този начин, чрез създаване на неверни представи у свидетелите подсъдимият ги мотивирал да извършат посочения акт на имуществено разпореждане със съответните суми, като причинил на А. имотна вреда в размер на 250 лева, а на С. – имотна вреда в размер на 300 лева.

Деянията на подсъдимия са осъществени при условията на опасен рецидив по смисъла на чл. 29, ал.1 б. „а“ от НК, след като М. е бил осъждан за тежко умишлено престъпление на лишаване от свобода не по-малко от една година, изпълнението на което не е отложено по чл. 66 от НК, както следва: С присъда № 25/28.11.2019 г. по НОХД № 126/2019 г. на РС-Л., в сила от 14.12.2019 г. подсъдимият М. бил осъден за престъпление по чл. 286, ал. 1 от НК, като му било наложено наказание лишаване от свобода за срок от четири години при първоначален строг режим на изтърпяване и обществено порицание, като на основание чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 и ал. 2 от НК е определено общо най-тежко наказание по посочената присъда и по присъда № 30/23.02.2016 г. по НОХД № 6088/2015г. по описа на РС-Б., в сила от 16.06.2016 г. и по присъда № 12/11.03.2015 г. по НОХД № 29/2015 г. на РС-Ц., в сила от 27.03.2015 г. в размер на четири години при първоначален строг режим на изтърпяване и обществено порицание. На основание чл. 24 от НК така определеното общо най-тежко наказание ЛОС е увеличено с една година.

И двете деяния на подсъдимия са съставомерни и от субективната страна, като изводът за това се основава на обективизираното от подсъдимия поведение. По делото е безспорно установено, че подсъдимият е извършил деянията при пряк умисъл - той ясно е съзнавал, че не е адвокат И. В., нито може да представлява задържания В. В., нито пък да съдейства за неговото освобождаване от следствения арест. Въпреки това е изложил такива твърдения пред свидетелите А. и С., пряко целейки създаването на неверни представи у тях относно тези обстоятелства и получаване на паричните суми, а по този начин и своето лично облагодетелстване. От субективна страна се установи и наличието на специалната съставомерна цел на деянията на подсъдимия - да набави за себе си имотна облага, която се е изразила в получаване на предадените от свидетелите парични суми. Подсъдимият е

съзнавал, че към момента на извършване на деянията вече е осъждан за тежко умишлено престъпление на лишаване от свобода, чието изпълнение не е отложено по реда на чл. 66, ал.1 от НК.

От данните по делото се установи, че подсъдимият е осъществил престъплението по чл. 211 вр. чл. 209, ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1 б. „а“ от НК с две деяния при условията на продължавано престъпление по смисъла на чл. 26 от НК. Всяко едно от деянията, включени в продължаваната престъпна дейност самостоятелно осъществява състава на престъплението по чл. 211 вр. чл. 209, ал. 1 вр. чл. 29, ал.1 б. „а“ от НК. Деянията са извършени в рамките на два дни /безспорно непродължителен период от време по смисъла на закона/, при една и съща фактическа обстановка – възбуждано заблуждение у служителите по телефон относно едни и същи обстоятелства, при една и съща форма на вината – пряк умисъл, като от обективна и субективна страна последващото деяние се явява продължение на предходното.

Относно индивидуализация на наказателната отговорност

За извършеното от подсъдимия престъпление по чл. 211 вр. чл. 209, ал.1 вр. чл. 29, ал.1 б. „а“ от НК законът предвижда налагане на наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 до 10 години. При определяне размера на наказанието настоящият съдебен състав отчете като отегчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелствата, че същият е многократно осъждан, вкл. за престъпления по чл. 209 от НК, на същия са налагани наказания лишаване от свобода, които са били изтърпени от подсъдимия ефективно, но същите не са оказали нужното поправително и превъзпитателно въздействие. На следващо място се касае за две деяния в рамките на продължаваното престъпление. Като смекчаващо отговорността обстоятелство съдът отчете размерът на причинената вреда, който не е значителен. Не може да бъде отчетено като смекчаващо отговорността на подсъдимия обстоятелство неговата възраст, тъй като към момента на извършване на престъплението същият е бил на 37 години и не може да се приеме, че на тази възраст същият не е имал достатъчно житейски и социален опит, че да разграничава добро от зло и правомерно от престъпно. Направеното признание на фактите от страна на подсъдимия е условие за разглеждане на делото по реда на чл. 371, т.2 от НПК и същото не може да бъде отчитано отделно от това като смекчаващо отговорността на подсъдимия – в този смисъл е и т.7 на ТР № 1/06.04.2009г. по т.д. № 1/2008г. на ВКС, ОСНК. При наличието на тези сериозни отегчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства съдът намери, че следва да определи наказанието в близост до, но под средния размер, а именно 5 /пет/ години лишаване от свобода. Съдът прие, че посоченото наказание е справедливо, съответстващо на обществената опасност на подсъдимия и тази на извършеното престъпление и ще способва за постигане целите на наказанието, а именно поправянето и превъзпитаването на подсъдимия, както и индивидуалната и генерална превенция.

С оглед диференцираната процедура, по която протече първоинстанционното производство на основание чл. 58а, ал. 1 от НК съдът редуцира определеното наказание от пет години „лишаване от свобода“ с 1/3 и наложи на подсъдимия Г. С. М. наказание „лишаване от свобода“ за срок от

3 /три/ години и 4 /четири/ месеца. Така наложеното наказание следва да се изтърпи при първоначален строг режим на основание чл. 57, ал.1 т.2 б. „б“ ЗИНЗС, тъй като не са изтекли повече от 5 години от изтърпяване на предходно наложено наказание лишаване от свобода, което не е било отложено на основание [чл. 66 от Наказателния кодекс](#).

По отношение приложението на чл. 25, ал. 1 и чл. 24 от НК

Съгласно разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от НК, ако едно лице е извършило няколко отделни престъпления, преди да е имало влязла в сила присъда за което и да е от тях, съдът, след като определи наказание за всяко престъпление отделно, налага най-тежкото от тях. Съгласно чл. 24 от НК Когато наложените наказания са от един и същ вид, съдът може да увеличи определеното общо най-тежко наказание най-много с една втора, но така увеличеното наказание не може да надминава сбора от отделните наказания, нито максималния размер, предвиден за съответния вид наказание. Разпоредбата на чл. 25, ал. 1 от НК гласи, че правилата на чл. 23 и 24 от НК се прилагат и когато лицето е осъдено с отделни присъди.

Съдът, като се запозна със справката за съдимост на подсъдимия намери, че са налице предпоставки за определяне на едно общо най-тежко наказание за престъпленията по настоящото НОХД № 2191/2024 г. по описа на СРС, НОХД 2547/2023 г. по описа на РС- Б. и по НОХД № 101/2023 г. по описа на РС – Д., тъй като деянията и по трите наказателни производства са били извършени преди да има влязъл в сила осъдителен акт за което и да е от тях. Престъплението по НОХД 2547/2023 г. по описа на РС- Б. е извършено в периода 09-24.04.2021 г., а съдебният акт е влязъл в сила на 26.09.2023 г., престъплението по НОХД № 101/2023 г. по описа на РС- Д. е извършено на 27.05.2022 г., а присъдата е влязла в сила на .06.11.2023 г. За посочените престъпления следва да се наложи едно общо най-тежко наказание, а именно това по настоящото наказателно производство – лишаване от свобода за срок от 3 години и 4 месеца.

Съдът отчете, че престъпленията, попадащи в кумулационната група са тежки умишлени, извършени при условията на опасен рецидив, за същите на подсъдимия са налагани ефективни наказания лишаване от свобода, поради което и за да не остане у подсъдимия чувство за ненаказуемост за част от престъпленията, то определеното общо най-тежко наказание следва да бъде увеличено с 6 /шест/ месеца до общ размер от 3 години и 10 месеца. Така определеното общо най-тежко и увеличено наказание следва на основание чл. 57, ал. 1 т. 2 б. „б“ от ЗИНЗС да се изтърпи при първоначален строг режим по изложените по-горе мотиви - тъй като не са изминали повече от пет години от предходно изтърпяване на наказание лишаване от свобода.

По отношение на разноските

Предвид признаването на подсъдимия за виновен на основание чл. 189, ал. 3 от НПК съдът възложи в негова тежест и сторените на фазата на досъдебното производство разноски за възнаграждение за вещо лице за изготвяне на съдебно-графическа експертиза в размер на 120,80 /сто и двадесет и 0,80/ лева, платими по сметка на СДВР.

Мотивиран от изложеното съдът постанови присъдата си.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: